

„... vytrvalo bežme v závode, ktorý máme pred sebou, s očami upretými na Ježiša, pôvodcu a zavŕšiteľa viery.“ (Hebr 12, 2)

Rím, 10. júna 2013

Pre všetkých členov Vincentskej rodiny.

Milosť a pokoj nášho Pána Ježiša Krista nech prebýva vo vašich srdciach teraz a navždy !

Drahí bratia a sestry, pri príležitosti sviatku svätého Vincenta de Paul každý rok uvažujeme nad nejakou témou, ktorá nám pomáha duchovne sa prehĺbiť a povzbudiť v angažovaní sa pre chudobných. V tomto roku 2013 to chceme urobiť tak, ako nám to predkladá Cirkev - z pohľadu viery, ktorá je v centre našej kresťanskej identity.

V rámci slávania 50 rokov od Druhého vatikánskeho koncilu, veľkého „aggiornamento“ Cirkvi v 20. storočí, nás pápež Benedikt XVI. pozval prežívať Rok viery. Začal sa 11. októbra 2012 a ukončí sa slávnosťou Krista Kráľa, 24. novembra 2013. V Apoštolskom liste „Porta Fidei“, nám pápež Benedikt hovorí, že predstavitelia našej doby sa snažia „vydať na cestu, aby vyviedli ľudí z púšte na miesto života – k priateľstvu s Božím Synom, ktorý nám dáva život, život v plnosti“.

V priebehu dejín nás Cirkev často podnecovala, aby sme sa prehĺbili v rôznych témach. Všetky boli veľmi dôležité a potrebné pre našu vieru. Avšak tentoraz ide o podstatne dôležitú výzvu, pretože sa dotýka hlavného bodu nášho vzťahu k Bohu – viery.

Bez viery nemôžeme veriť v Boha, nemôžeme nasledovať Ježiša, ani patriť do Cirkvi. To je samozrejmé. Ale to, čo sa javí ako samozrejmosť, nie je vždy samozrejmosťou v našom kresťanskom živote. Sláviť rok viery znamená pre kresťanov a kresťanky oslavovať Ježiša Krista, ktorý je centrom a vrcholom našej viery.

Ježiš Kristus je počiatkom i cieľom našej viery. Ako nám o tom priam majstrovsky hovorí list Hebrejom: „... vytrvalo bežme v závode, ktorý máme pred sebou, s očami upretými na Ježiša, pôvodcu a zavŕšiteľa viery“ (Hebr 12, 2). Ježiš je základom i obsahom našej viery, je Božím Synom, ktorý nám zjavuje Otca. Ale ako človek je tiež vzorom pre každého veriaceho človeka. On je iniciátorom, ktorý ukázal nový spôsob viery v Boha. On vieru priviedol k dokonalosti, on ju dokázal žiť v plnosti. Bol v plnej miere človekom, pretože naplno veril. List Rimanom poznamenáva, že jeho vierou sme boli spasení (porov. Rim 3, 21-26).

V dejinách Cirkvi nájdeme mnoho ľudí, ktorí zjednotení s Ježišom, kráčali jeho cestou a stali sa aj pre nás vzorom. Mária, naša Matka, je pre nás najdokonalejším vzorom. Evanjelium, medzi iným, vyzdvihuje jej vieru: „*Blahoslavená je tá, ktorá uverila!*“ (Lk 1, 45)

Vincentská spiritualita je upriamená na Ježiša. Vincentín je muž či žena, ktorí sa v konkrétnej situácii pýtajú, ako by si počínal Ježiš. Preto sa nám ohľadne viery vynára otázka: aká bola Ježišova viera? Vidíme, že sa úplne zveruje Bohu, ktorého nazýva ‘svojím Otcem’, že má k nemu bezhraničnú dôveru a že sa celkom odovzdáva do jeho rúk. Ježiš ani vo chvíľach najväčšieho utrpenia nestráca dôveru, nikdy nepodľahne pokušeniu vzdať sa a spoliehať sa na svoje vlastné sily.

To znamená, že Ježiš je pre nás nielen osobou, v ktorú veríme, ale aj cestou a vzorom viery. Takto je pôvodcom, tým, ktorý ide vpredu, ktorý vedie a ukazuje cestu. On sám je cestou. Je teda iniciátorom a zároveň aj tým, ktorý privádza vieru k jej završeniu. Takže my, veriaci, máme hľadať spôsob, ktorým by sme ho nasledovali ako vzor a cestu. Viera teda zahŕňa úkon hlbokkej dôvery, odovzdanie sa do Božích rúk aj vo chvíľach opustenosti a utrpenia, ako to dokázal urobiť sám Ježiš.

V dejinách našej Vincentskej rodiny bolo mnoho ľudí, ktorí svedčili o svojej viere a ktorých si dnes uctieваме ako svätých, blahoslavených, služobníkov a vzory pre náš život, na základe toho, čo je pre nás podstatné: Ježiš Kristus.

Preto sme pozvaní, aby sme žili z Boha a snažili sa žiť tak, ako žil Ježiš. Svätý Vincent de Paul nám pripomínal, že viera znamená dívať sa na veci tak, ako ich vidí Boh a tiež, že skrze vieru objavíme Krista v chudobných. S Ježišom Kristom sa môžeme stretnúť cez našu vieru v neho a vďaka jeho viere. Keď ho totiž takto hľadáme, nájdeme chudobných, lebo bez tohto blízkeho vzťahu s nimi ho nemôžeme pochopiť. Ježiš o sebe povedal, že priniesol Radostnú zvesť chudobným. Svätá Lujza nám to pripomína: „*tento blížny predou mnou zastupuje nášho Pána takým spôsobom lásky, ktorý pozná len on vo svojej добрote, a ktorý mi dal pocítiť v srdci, aj keď to nedokážem vyjadriť.*“ (Spisy, str. 810 A 26)

Pre život z Boha nám Ježiš Kristus ukazuje cestu vernosti. Viera teda pre nás zahŕňa vernosť: vernosť Bohu v Ježišovi Kristovi a vernosť Ježišovi Kristovi v chudobných. Elisabeth de Robiano (Zakladateľka Služobníckych chudobných z Gijzegemu) hovorievala: „*Boh vám nebude chýbať, ak ste sa mu navždy odovzdali.*“ Bohu sa nezaväzujeme len na určitý čas, ale na celý život. Ide o jednu z najťažších dimenzií viery, pretože sme obklopení materiálnymi vecami na jedno použitie. Priali by sme si, aby aj záväzky boli len dočasnými, ale pravá viera je trvalá, navždy. Táto viera si od nás vyžaduje oddanosť, odriekanie, obeť, atď.

Musíme byť pripravení ísť až na kríž ako Ježiš a mať odvahu všetko pretrpieť pre Božiu lásku v chudobných ako Ježiš Kristus, ako to vyjadrila Ignatia Jorth, Zakladateľka Sestier kresťanskej lásky zo Záhrebu: „*Slúžime najchudobnejším. Chudobní sú Božie deti, ktorým slúžime, čo je veľmi pekné. Ak sa nám pri práci neraz dostane urážka či nevďak, to preto, lebo takýmto spôsobom ľahšie nasledujeme Božského Majstra.*“ Vernosť Bohu a odovzdanie sa mu neprináša vždy uspokojenie, ale aj ‘*kríže*’, a nie všetci sú pripravení ísť až tam. Preto je cesta viery cestou, ktorá si vyžaduje každodenné obrátenie.

My, členovia Vincentskej rodiny dnešnej doby, môžeme toho veľa priniesť súčasnému svetu, ktorý zrelativizoval vieru. Sú miesta, kde ľudia neveria nikomu a ničomu. Inde zasa veria príliš, avšak v to, čo neprináša život, ale smrť. Naša tvorivá vernosť môže byť živým svedectvom viery vo svete, ktorý potrebuje posilnenie a uzdravenie v mnohých oblastiach. Sme pozvaní žiť životom viery, ktorá je schopná premieňať život sveta. Ako hovorieval blahoslavený Frederik Ozanam, „*naša nestarnúca viera je schopná uspokojiť potreby všetkých čias a zahojiť rany všetkých duší*“.

Dovoľme Ježišovi Kristovi, aby bol naozaj naším Pánom. Nech je skutočne cestou, ktorá nás vedie k Otcovi, aby sme mohli nielen veriť v neho, ale aj veriť mu; aby sme dokázali kráčať v jeho šľapajach, lebo ony nás povedú k vernosti Bohu života, k Tomu, ktorý chce život aj pre najbiednejších.

Váš brat vo svätom Vincentovi

G. Gregory Gay, CM

Generálny superior